

KARDINALOVA USKRSNA PORUKA

(Zagreb, 2012.)

Draga braćo i sestre!

1. Korizmeno vrijeme za Zagrebačku nadbiskupiju bilo je ove godine ispunjeno posebnim sadržajima, vezanim uz novu evangelizaciju. Sa zahvalnošću Bogu, promatramo taj hod na kraju kojega ulazimo u Veliki tjedan i u Sveto trodnevlje. Program što sam ga najavio na početku korizme, a tiče se inicijative Misije u gradovima, u kojoj – uz jedanaest velikih europskih gradova – sudjeluje i naša nadbiskupija, a na osobit način grad Zagreb, privodi se kraju.

Gledajući na protekle korizmene dane i tjedne, u meni se, prije svega, javlja osjećaj zahvalnosti Bogu. Odajem priznanje svima koji su se odazvali i bili nositelji ili sudionici događanja u našoj prvostolnici, kao i svima koji su u župnim i drugim zajednicama prepoznali to milosno vrijeme, uključivši se u molitvu i obnovu života na putu obraćenja i svjedočenja Isusa Krista.

U zajedništvu s drugim europskim vjernicima čitali smo i razmatrali Evanđelje po sv. Marku, dopuštajući Božjoj riječi da u nama bude navjesticom i pratiteljicom, te da nadahnjuje i usmjeruje naš život prema nastojanjima u novoj evangelizaciji. Upravo kao nositelji Radosne vijesti u prvostolnici su se susreli i u nju hodočastili: mladi, zaručnici, vjeroučitelji i prosvjetni djelatnici, sportaši, branitelji, zdravstveno osoblje, katekumeni. Radosni smo što se ostvario susret s umjetnicima.

Njima je Bog povjerio darove koji posebnim govorom izražavaju povezanost Božjega Stvaranja i Otkupljenja. Čak i ona njihova djela koja izravno ne tematiziraju kršćansku Objavu mogu upućivati na otajstvo

Božje prisutnosti te na posebno važne i plodonosne putove evangelizacije. U tom nizu, protegnutom izvan korizme, bit će još i susret s novinarima i medijskim djelatnicima. Osim toga, korizma je bila i vrijeme susreta s redovnicama, s njihovim nasljedovanjem Krista i služenjem u najrazličitijim crkvenim i društvenim okolnostima, pri čemu redovništvo ostaje ponuda prihvaćanja evanđelja.

2. Ovogodišnji korizmeni hod bio je snažnije protkan molitvom i liturgijskim slavljinama, s naglaskom na pokornička bogoslužja i sakrament pomirenja, odnosno svete ispovijedi. Primijećena je velika privrženost vjernika pobožnosti križnoga puta. Tijekom korizme po župama grada Zagreba ta je pobožnost imala posebno obilježje jer smo se nalazili i pred »Stepinčevim križem«, tim kršćanskim znakom koji je govorio vjerodostojnošću života jednoga vjernika, biskupa i mučenika, uz kojega je tako blisko vezan život naše Crkve. Pred Kristom, u svjetlu toga križa, pitali smo se o svojoj vjeri, zahvaljivali za nju i molili snagu za korake koji su pred nama. Otkrivali smo sebe u pozivu navjestitelja, susrećući se s osobnim i društvenim poteškoćama u kojima nam je Bog povjerio zemaljski dio života.

Upravo zbog svega toga, dragocjeno korizmeno iskustvo živi u očitovanju Crkve, u vjernicima, a posebno u mladima, koji na raznim mjestima svoga životnog zvanja žive vjeru u Isusa Krista te otvoreni poticajima Božjega Duha izgrađuju Crkvu na temelju Radosne vijesti. Zadivljujuće je vidjeti da ne postoji niti jedno iskustvo u kojemu Bog ne pronalazi otvorena srca ljudi. Molitveni i drugi susreti otkrivali su znakove čvrstoće i nade Crkve koja je oslonjena na otajstvo Krista, na njegovo utjelovljenje, smrt i uskrsnuće.

3. Danas ulazimo u Veliki tjedan, u dane koji sažimlju kršćanski nauk, molitvu i svjedočanstvo i koji nas iznova potiču da naše življenje bude odraz Božje ljubavi te da uvijek odjekuje kao radosna vijest. Evanđelje je vijest, a vijest traži da bude naviještena. Naviještanje, dakle, a ne šutnja! Nosimo iskustvo iz svakidašnjice da nije uvijek lako prepoznati Božji glas. No, njegov nam glas dolazi osobito po ljudima i stvarnostima do kojih nam je stalo, odnosno koji su nam povjereni.

U pitanju naviještanja postoji i kušnja usmjerenosti na same sebe, na svoju odgovornost, na uspješnost da plog vjere čuvamo ili njime zahvatimo druge; ali uvijek odmjeravajući sebe. Valja stoga reći da u naviještanju evanđelja pozornost ne treba staviti na odnos prema sebi, nego na ljubav i služenje. Traže se nove riječi i geste, da bi se ta ljubav učinila vidljivom. Naviještanje evanđelja djelo je nesebične ljubavi koja traži dobro drugoga.

Nova evangelizacija polazi od srca koje čezne da donese radost bližnjemu, maštovito nalazi načine da drugi otkrije svoju najdublju čežnju, svoja nadanja i potrebu za smislom. Polazeći od ljubavi ne možemo šutjeti o Isusu kojega smo susreli, koji je naša nada i razlog kršćanskoga načina života. Šutjeti o tome značilo bi ne voljeti bližnjega. Ne naviještati Krista bližnjima značilo bi uskratiti drugima ono što nas najviše raduje, naročito u trenucima u kojima se čovjek nalazi pred otajstvom zla i trpljenja. Evanđelje je ono blago koje progovara dubokom radošću u ljudskome životu, i onda kada se taj isti život nađe pred izazovom smrti. Kao kršćani sebe otkrivamo u potpunosti kada – poput pšeničnoga zrna – umiremo, kako bi se drugi ljudi mogli radovati kruhu, nastalom na našem neznatnom služenju.

4. Životno navijestiti Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga, najveća je gesta ljubavi, najveće je djelo što ga možemo učini drugom čovjeku. Pritom ne smijemo biti tužni ni malodušni, ako se suočimo s ravnodušnošću ili zabrinutošću za stvari koje ne bi trebale biti temeljna briga čovjeka. Ostati blizu, otvarati nove prostore za susret s Bogom, moliti da ljudi vide Gospodina, istinsko je služenje dobru. Jer samo nakon susreta s Uskrsim, može se ostati u onoj radosti i nadi za kojom svaki čovjek na svoj način traga.

Za kršćanina ne postoji dvojba: naviještati ili šutjeti. Za njega nema proturječnosti između dužnosti i poštivanja slobode. Ljubav ostaje bezgraničnom; ona poznaje šutnju, ali onu koja je duboki navještaj. Ista ljubav potiče na riječ i na šutnju koja je izraz prihvaćanja. Kada nekoga volim i poštujem, onda mu prenosim svoja iskustva, govorim mu o svojim oduševljenjima i o životnim izborima, ne dokidajući prostor slobode koji pripada drugomu. Onaj tko je susreo Krista i povjerio mu cijeli svoj život može primjereno govoriti o njemu, ali istodobno lako prepoznaje kada će Riječ navijestiti riječju, a kada šutnjom.

Ali - gdje se može susresti Isusa? Čini se da su nam susrećišta poznata: Božja riječ, molitva, zajednica vjernika, slavlja naše vjere, posebni životni događaji i susreti, odvažno i nesebično služenje... No, i ti prostori lako postanu nijemi, kako zbog briga što nas preplavljaju, tako i zbog uvjetovanosti u kojima se nalazimo. Dogodilo se to i apostolima. Oni su bili u trajnome susretu s Isusom, a kako im je dug put trebao da bi ga istinski susreli. Bio je potreban Duh koji im je dao prepoznati da je Isus tako blizu i osjetiti da im je gorjelo srce dok su dijelili zajedništvo s njim.

5. Braćo i sestre, želim vas na kraju podsjetiti na iskustvo koje smo živjeli i koje nosimo sa susreta s papom Benediktom XVI. u Zagrebu. Bilo je

to vazmeno vrijeme; bilo je to vrijeme kada nam je gorjelo srce. U slavljinama koja se u mislima rado vraćamo postojala je i ona nadahnjujuća šutnja tijekom klanjanja pred Presvetim na Trgu bana Josipa Jelačića.

Kao što postoji šutnja koja zatvara, koja prešućuje i ne dopušta drugima da osjete radost, tako postoji i spasonosna šutnja koja je životni preduvjet za osluškivanje Boga, ali jednako tako i ona šutnja koja ostaje najuzvišeniji govor ljubavi. Da bi se moglo čuti i vidjeti otajstvo, treba nam šutnja. »Šutnja je kadra stvoriti duboko u nama unutarnji prostor, da se u njemu nastani Bog, da bi njegova Riječ ostala u nama, da bi se ljubav prema njemu ukorijenila u našem umu i u našem srcu, te pokrenula naš život« (Benedikt XVI, Kateheza na općoj audijenciji u srijedu 7. ožujka 2012).

Isus je, dok nije došlo vrijeme prepoznavanja, često branio ljudima da govore o njemu i njegovim čudima. Znao je da je potrebna šutnja dozrijevanja. To je jedno od najtežih iskustava za današnje ljude. U dnu se nalazi tjeskoba samoće i nužnosti da na neka pitanja kao ljudi moramo odgovoriti sami.

Kada smo sami pred svojom konačnošću; pred nepoznatom granicom koja nas dijeli od onostranosti, progovara Susret u kojem se isprepliću sućut i radost, navještaj i šutnja. Kao što to čitamo u izvještajima o susretu žena s Isusom na uskrsno jutro i s apostolima nakon uskrsnuća. Taj put od nade do tjeskobe, od tjeskobe do radosti, od radosti do straha drugih ljudi te konačno do novog iskustva, počinje od molitve za dar vjere, od otvorenosti duše u vjeri i od pouzdanja u Boga.

6. U listopadu ove godine papa Benedikt XVI. otvara Godinu vjere. Ona će se smjestiti u širi okvir nove evangelizacije, kojoj središte ostaje u susretu s Uskrslim. Taj nam je susret darovan na najuzvišeniji način u

euharistiji. Euharistija nosi preobražajnu snagu Uskrsnuća. Ona lomi okove sadašnjosti, ne bježeći od nje.

Euharistijsko je slavlje događaj osobnoga susreta s Isusom, te zbog toga najizvršniji navještaj Uskrsloga. I mi se često, poput učenika na putu u Emaus, nađemo u odmjeravanju naših nostalgija, nadanja i obeshrabrenja. I dok bismo mi najradije odustali, ne videći smisao svojih nastojanja, Bog od nas ne odustaje. Zahvaljujući njegovoj prisutnosti počinjemo shvaćati prijedeni put. »Riječ koja uskrsava jest konačno svjetlo na našem putu... Riječ Božja jest istinsko svjetlo koje je potrebno čovjeku. Da, u uskrsnuću se Sin Božji pojavio kao Svjetlo svijeta. Sada, živeći s njime i za njega, možemo živjeti u svjetlu« (Benedikt XVI, Verbum Domini, 12).

Draga braćo i sestre, dok vam od srca čestitam Uskrs, pozivam vas da se u ovim danima sjetite svih ljudi koji su vas oduševili dobrotom i prenijeli vam vjeru u Krista; svih koji su vas odgajali za nesebičnost i učili vas tražiti znakove Božje prisutnosti u svakidašnjici. Uključite ih u svoje molitve. A sami pak pristupite proslavi Božje prisutnosti koja oprašta i usudite se svjetlom Uskrsnuća promatrati svoj život u sakramentu svete ispovijedi i radovati se novom životu u euharistiji.

Još odjekuju pavlovske riječi sa susreta Benedikta XVI. s hrvatskim mladima, koje je Papa ugradio u svoju ovogodišnju poruku mladima svijeta: »Radujte se u Gospodinu uvijek!« (Fil 4, 4). U Bogu je istinska radost!

Svakome od vas, dragi vjernici, i svakom tražitelju Života:

Sretan Uskrs!

Vaš nadbiskup,

†Josip kardinal Bozanić

U Zagrebu, na Nedjelju muke Gospodnje, 1. travnja 2012.